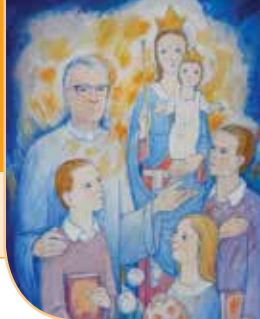

TABOR

župnija Cerknica

MAJ 2020

V SPOMIN

Jože Vidic

1938 - 2020

Jože Vidic, duhovnik in salezijanec, se je rodil spomladi 29. maja 1938 v Besnici pri Kranju. Njegova mama Rezka (Terezija) je bila doma iz Zg. Besnice. Njegov oče Jože Vidic se je priženil v Besnico k Šemnovim leta 1935. Po poroki je njegov oče dal sezidati pred hišo veliko kapelico s kipom Matere Božje. V družini se je rodilo šest fantov in eno dekle. Takole so bili po vrsti: Janezek, ki je umrl star pol leta, Janez (pok.), Jože (pok.) in Franc, Tone (pok.), Lojze (pok.), Tine in Terezija (Rezka). Trije bratje torej Janez, Jože in Franc so postali duhovniki salezijanci. Vsi so hodili ministrirat. Župnik Erzar jih je bil zelo vesel. Ko je zagorela domača cerkev so bili po krivem obtoženi, da so oni kot ministranti povzročili požar. Kakor don Bosko pri devetih, ki ima svoje znamenite sanje o prihodnosti svojega poklica, tudi Jože, star 9 let prvič zasliši v klic duhovništvo. Bilo je pri sv. maši na veliko noč, ko je v srcu začutil vprašanje, kaj če bi tudi on šel za duhovnika. In ta klic se je krepil. Njegov starejši brat Janez se je pri štirinajstih začel vpraševati, kam bi šel v semenišče. Hkrati z njim se je vpraševal tudi dve leti mlajši Jože. In ko sta to povedala očetu, se je ta spomnil na salezijance, ki jih je poznal iz Dražgoš, kamor so pred vojno hodili z Rakovnika. Odločil se je, da ju bo peljal na Rakovnik v Ljubljano. Ko so prišli na Rakovnik, je bilo že skoraj vse nacionalizirano. Sprejel jih je inšpektor Špan in jim povedal, da so v Sloveniji vsa semenišča zaprta, da pa lahko gresta na Reko, kjer je salezijansko semenišče in gimnazija. Povabil jih je v cerkev Marije Pomočnice in jim po molitvi izročil knjižico o don Bosku Junak s pristave.

Junija 1951 brat Janez odide kot kandidat k salezijancem na Reko. Jože pa je med tem časom hodil na 1. Gimnazijo Kranj, da bi dokončal še tretji in četrti letnik. Prva dva letnika je namreč že naredil v letih od 1945 do 1947. V dveh letih čakanja na semenišče je neizbrisen pečat nanj naredila podarjena knjiga Junak s pristave. Ko jo je prebral, je staršem na kratko povedal svojo odločitev, kakor je on znal: »Jaz grem za don Boskom!« Po tistem je bilo ob nedeljah okrog hiše zelo veselo. Jože je po don Boskovem zgledu zbiral sovrstnike, mama je najprej prebrala nekaj iz Svetega pisma, nato so sledile zgodbe, potem pa je je prišla na vrsto igra do večera. Oče jim je kupil žogo in to je bilo nepozabno doživetje, ki je Jožeta spremljalo celo življenje.

V juniju 1953 je šel za bratom Janezom na Reko in na tamkajšnji Klasični gimnaziji nadaljeval s petim letnikom. Naslednje leto, ko je Jože začel že noviciat (13. 8. 1954–14. 8. 1955), za njim pride še brat Franc. Po opravljenem noviciatu in prvih zaobljubah naj bi nadaljeval s študijem na Reki, vendar so jim, kot sam zapiše, 22. decembra 1955 kadeti iz mornariške gimnazije zažgali semenišče in gimnazijo. Ponoči v izrednem mrazu so se z ladjo odpeljali v Zadar, kjer pa so našli vse v ruševinah. Zelo težki časi so bili, toda počasi se je življenje uredilo. Tam je dokončal še šesti, sedmi in osmi razred Nadškofijske klasične gimnazije Zadar (1955/1956–1957/1958). Po končanem služenju vojaškega roka se je Jože preselil na Rakovnik, obnovil zaobljube za dve leti in začel z obiskovanjem Teološke fakultete v Ljubljani.

3. marca 1962 je izpovedal večne zaobljube, zatem pa prejel nižje redove in bil na praznik sv. Petra in Pavla 1965 po rokah dr. Jožeta Pogačnika posvečen v duhovnika. Na novi maši je sodelovalo preko 40 ministrantov z Rakovnika, s katerimi se je Jože ukvarjal v času bogoslovskih let. Po posvečenju ga je inšpektor Jurčak poslal za pomočnika v salezijanski noviciat v Križevce na Hrvaškem. Tam je bilo kar 50 novincev in Jože se je z njimi zelo dobro razumel in bil rad z njimi. 15. avgusta 1966, tako

zapiše, ga je inšpektor Jurčak nenadno obvestil, da bo z novim letom poslan kot župnik na Škofije na Primorsko. Hvaležen je bil, da je tam našel skupino Ognjiščarjev, ki so mu darovali najnujnejše za življenje in bivanje. Škof Janez Jenko mu je podaril motor. Spoznal je trdo pastoralno zemljo, daleč od Boga. V cerkvi so bila razbita okna, notri kamenje, fantje so mu nagajali in skrili motor. Počasi je te fante pridobil, tako da se je z njimi pogovarjal jih vabil na sladoleđ. Proti upanju je upal in dobil odlično šolo za življenje. Bogu je bil hvaležen za sobrata g. Stritarja, pa lepo občestvo redovnikov in duhovnikov, ki so se redno srečevali in načrtovali.

Po štirih letih ga leta 1971 inšpektor Žerdin pošlje v Celovec za vzgojitelja fantov v Mohorjev dom. Naslednje leto ga zopet prestavi in pošlje za kaplana na Rakovnik k župniku Cirilu Zajcu. Hkrati je bil v prvem letu tudi voditelj bogoslovcev. Bilo je polno življenja, preko 950 veroučencev, prenavljala se je cerkev, vzpostavilo se je tudi župnišče ob cerkvi, kjer je danes glasbena šola. Pastoralnih izzivov se Jože ni bal. Od samega začetka se je udeleževal katehetskih tednov na Mirenskem gradu; 27 let zapored. V tistem času so se začele tudi duhovne vaje v Srednji vasi v Bohinju. Ljubljanske župnije so imele v najemu tudi sirarno na spodnji Uskovnici. Tudi z Rakovnika so redno hodili na počitnice poleti in pozimi. Od tam so s skupinami hodili v hribe: Viševnik, Triglav, Triglavska jezera, Komna. Ta idila je trajala do 1975, ko so po odloku takratne komunistične vlade, ki ni trpela Cerkve, morali zapustiti sirarno. Jože se ni dal in takoj stopil v akcijo.

Prehodil je okolico nad Uskovnico in v nekaj dneh našel kočo, ki je bila last družine Sodja iz Srednje vasi: travnik, senik in stan in tudi vodovod. To je bil pravi čudež, pa tudi začetek križevega pota. Začela se je obnova in priprava koč za skupine, pa ni bilo ne sredstev, ne odobravanja. Jeseni leta 1978 inšpektor Rudi Borštnik, ki nastopi svojo službo dve leti prej, Jožeta pošlje za župnika v Cerkljano. Z njim je odšla tudi Uskovnica z vsemi načrti v glavi in srcu. In tu se je začela najdaljša in najlepša postaja njegovega duhovniškega in salezijanskega življenja. V 35 letih je Jože uresničil marsikatero pastoralne sanje. S sodobnim pastoralnim modelom je razgibal župnijo. Že od vsega začetka je vzgajal sodelavce v župniji. Leta 1983 je bil soudeležen pri začetkih prvega tečaja za birmance v Stični.

Z ustanovitvijo Uskovniških tednov v letu 1985 in prvim tečajem v letu 1986 mu je to še bolj uspelo. K sodelovanju je vabil sobrate in druge sodelavce (Jože Bajzek, Ivan Florjanc, Imre Jerebic, Jože Ramovš in drugi). Oblikoval je birmanske skupine, kjer so se kalili animatorji in sodelavci. Duhovno in pastoralno življenje župnije je obogatil s pospeševanjem mnogih skupin. Župnijo je zasnoval po načelu: župnija občestvo skupin. Oblikoval je oltarno občestvo s skupino ministrantov, pevske zbori, ki so redno sodelovali pri sv. maši (otroški, ministrantski, mladinski in odrasli mešani zbor) in orkestrom, ki je spremljal cerkveno ljudsko petje. Pri sv. maši so sodelovali vsi in tako se je oblikovalo lepo občestvo. Pospeševal je ustanavljanje zakonskih skupin, ki so se začele redno zbirati v župnišču vsak mesec, pa molitvene in biblične skupine. Začeli so delovati skavti, ki so se razvili v zelo močno skupino. Zaživela je skupina Karitas, pa skupina za samopomoč. Po osamosvojitvi Slovenije je s pomočjo kaplanov in sobratov salezijancev na noge postavil salezijanski mladinski center. Mladinski center zanj ni bil struktura, ampak predvsem prostor sprejemanja, stika z mladimi,

vernimi ali nevernimi, prostor dejavnosti, zbiranja, aktivnosti ... Tu je živel kot don Bosko za mlade. O njegovih človeških in pastoralnih držah in lastnostih bi lahko popisali cele strani, prav tako o njegovem delu. Na kratko pa je vse povzeto v trditvi, da je do zadnjega živel in deloval za svoje ovce kakor dobri pastir, vse dokler mu je zdravje dopuščalo.

V juniju 2007 je za dolgoletno požrtvovalno in nesebično delo ter pomemben prispevek in zasluge za napredek in razvoj kraja, za zavzeto delo za mlade in z mladimi ter ustanovitev Salezijanskega mladinskega centra v Cerknici, za njegovo idejno, programsko ter organizacijsko vodenje te ustanove prejel zlato taborsko priznanje Občine Cerknica. Pečata ni pustil le v župniji, pač pa tudi v občini, zato je leta 2014 prejel še naziv častni občan občine Cerknica.

V času, ko se je pomlad začela prevešati v poletje, je Jože leta in leta hodil iz Cerknice na Uskovnico urejat in pripravljat kočo za programe. Ker ni vozil sam, je vedno koga prosil za prevoz. Cela vrsta voznikov. Zjutraj gor in zvečer nazaj – v tekmi s časom, ko je bila v župnijski cerkvi oznanjena sv. maša. Tako vse do leta 2014, ko si je pri urejanju uskovniške koče poškodoval koleno. Poškodba je pomenila prelomnico. Več mesecev je bil podvržen raznim operacijam in okrevanju. Nazaj se je postavil z močno voljo in vztrajnostjo. Toda neizbežno se je bližal čas njegovega slovesa od Cerknice in od svojega dela.

Selitev na Rakovnik v avgustu 2014. To je bila zanj ena največjih preizkušenj. Prevezel je vlogo rednega spovednika v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku. V letu 2015 je obhajal zlato mašo v Cerknici in nato še v domači fari Zg. Besnica. Še naprej je urejal Uskovnico in sodeloval pri Uskovniških tednih in Postnih duhovnih vajah. Sodeloval je na pripravljalnih sestankih, dokler njegov organizem ni več zmožal slediti tempa mladih, njihovih idej in pobud. Toda njegova navzočnost je mlade bogatila. Konec maja v letu 2018 je šel še zadnjič na Uskovnico, potem pa se tja ni želel več vrniti. Spoznal je, da mora pustiti še to zadnje, kar mu je bilo najdragocenejše.

V avgustu istega leta se je preselil v skupnost na Trstenik, kjer se je v miru skupnosti soočil s svojo bogato življenjsko izkušnjo in živel darovanje svojega življenja z mislijo na mlade. Z dobro voljo je še obhajal svoj god na praznik sv. Jožefa in nihče ni mislil, da bo to zadnjič. 1. aprila je začutil hude bolečine, zato je bil odpeljan v bolnico na Golnik, kjer je bil podvržen testiranju za koronavirus. Po negativnem izvidu je bil 2. aprila prestavljen v bolnišnico na Jesenice, od koder naj bi ga zaradi bolj natančnih preiskav odpeljali v UKC Ljubljana. In tam na Jesenicah je, 2. aprila 2020, popoldne prestopil prag večnosti.

Tako je g. Jože Vidic, duhovnik in salezijanec, kot dolgoletni župnik in pastir mladih dopolnil svojo daritev življenja. Z njegovo smrtjo salezijanska družba doživlja veliko zmagoslavje. V nebesih ima velikega zaščitnika in varuha mladih.

Duhovna podoba

Njegova duhovna podoba se napaja pri velikem papežu sv. Janezu Pavlu II., ki je v duhu 2. vaticanskega koncila Cerkev odprl toku nove evangelizacije. Zavel je nov duh krstne poklicanosti vsakega kristjana, ki vključuje laike kot dejavne graditelje skupnosti in občestva veselja, praznovanja in svobode. Zavel je duh preнове in odprtega dialoga v svetom in vsakim človekom. Nas sobrat Jože je umrl na isti datum kot 15. let pred njim sv. Janez Pavel II. Prav tako je bil v letu 1978, ko je bil Karel

Wojtyła izvoljen za papeža, tudi Jože Vidic postavljen za župnika v Cerknici. Vzporednice niso nasključne. Nedvomno gre za sobrata, ki ga je duh II. vatikanskega koncila in apostolski duh sv. Janeza Pavla II. zaznamoval v njegovem osebnem, duhovnem in pastoralnem življenju. Odlikovala ga je izredna ustvarjalnost, iniciativnost, mladostna zagnanost, dialoškost, konkretna duhovnost, dejavna vera, ljubeznivost in domačnost. Bil je pravi prototip Jezusovega učenca po don Boskovem zgledu. Poudarjal je izkušnjo vesele skupnosti in sooblikovanja ter vključevanja vseh v živo Kristusovo telo, ki je Cerkev. Z duhovnimi vajami za mlade vse od sredine sedemdesetih let, ki trajajo še danes, s tečajji za župnijske sodelavce na Uskovnici, z obiskovanjem katehetskih tečajev 27 let zapored, spodbujanjem šole za animatorje in drugimi pobudami, je Cerkvi na Slovenskem nedvomno dal velik prispevek.

Kot človek pristne in konkretne vere je s srčno dobroto želel dobro vsakemu, ki ga je srečal na poti svojega duhovništva. Imel je izreden čut za mlade, za preprostega človeka. Neizbrisno sled je zapustil v življenju mnogih mladih, ki jih je srečeval v župniji, na Uskovniških tednih ali Postnih duhovnih vajah. Znano je, da je te programe obiskovalo letno preko 250 do 300 mladih in kako je on vedno napolnil avtobus z mladimi, ne samo tistimi boljšimi, ampak tudi s tistimi oddaljenimi od Cerkve. Te oddaljene je imel še posebej rad, saj je imel izkušnjo, da se v vsakdanjem življenju dostikrat celo bolje izkažejo kot tisti, ki so vedno blizu. Svoje življenjske energije je podarjal mladim. Odpiral jim je prostor, jih vključeval v skupine, pošiljal na šolo za animatorje, jih usposabljal za sodelavce in jim zaupal mnogo odgovornih nalog v župniji, jim predajal vodenje birmanskih skupin, skavtov, pevskega zbora in drugih skupin. Svoja najlepša in najplodovitejša leta pastoralnega dela je doživel v Cerknici, kjer je bil 35 let župnik. Bil je garač in neutruden delavec. Koliko poti na Uskovnico in nazaj, koliko orodja so prijele njegove roke: kramp, lopato, motorno žago, kladivo, kosilnico, pesek, cement, deske, drva ... S svojim zgledom zavzetega duhovnika salezijanca, predanega reševanju mladih duš, s svojim garaškim in premočrtnim značajem, si je pridobil ugled in spoštovanje pri vernih in nevernih, saj med njimi ni delal razlik. Tako vse do točke, ko se je njegovo pastoralno delovanje zaradi iztrošenosti skrčilo na minimum. Svoje zadnje veselje je našel v spovednici na Rakovniku.

PRIDIGA INŠPEKTORJA MARKA KOŠNIKA NA POGREBU, 6.4.2020

Ko je zagledal množice, se je povzpел na goro.

Sédel je in njegovi učenci so prišli k njemu. Odprl je usta in jih učil:

»Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.

Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.

Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo.

Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.

Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi.

Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.» (Mt 5,1–12)

Ob zlati maši je rajni sobrat Jože Vidic zapisal: »Vseh petdeset let življenja moje duhovništva je bilo delo z mladimi in za mlade. Biti z njimi in med njimi, da jih srečujemo v njihovem življenju, da poznamo njihov svet, da ljubimo njihov svet, da jih spodbujamo, da bi v sebi prebudili čut za Boga, da bi jih navduševali živeti za visoke cilje.«

Njegova gora blagrov so bili mladi. Ta gora je bila preljuba Uskovnica. Ne gre za kraj, za tisti košček pod Triglavom, ali za tisto kočo, ki jo je ohranil v spominu, kakršna je bila pred požarom in za katero je potrošil toliko življenjskih moči. Gre za Jezusove blagre svobode in ljubezni, ki jih je po Kristusovem naročilu lahko oznanjal tolikim in tolikim generacijam mladih. Njegova gora blagrov je bila Cerknica. Tudi ne gre le za župnijo ali za mladinski center ali kak omejen teritorij, ampak gre za gorečnost in apostolski ogenj, ki ga je širil med ljudi, kjer ni poznal razlik, najraje je imel tiste oddaljene, mlade v stiski in potrebi. Iz te gore blagrov je z Jezusovim pogledom pred seboj zrl nepregledno neobdelano polje, ki čaka na pridne delavce. Videl je množico iščočih in omahujočih v veri in jim kazal, da so blagri edina in resnična pot, ki vodi v življenje.

Tudi njegovo življenje, on sam je bil gora blagrov. Blagor uboštva v duhu živi in trdni in neomajni pokorščini Bogu in predstojnikom. Blagor žalostnim doživlja v pastoralni nemoči, ko je bil dokončno odtrgan od mladih in je močno občutil samoto starosti. Blagor krotkim pomeni zanj brusiti svoj kolerični značaj in ga preoblikovati v milino, toplino in dobroto, ki ji ni para. Blagor usmiljenim je vodilo njegovega duhovniškega življenja, ki vsakemu grešniku ponuja Božje usmiljenje po spovedi in Božjo moč po evharistiji. Blagor čistim v srcu je njegova posvetitev mladim, optimizem, don Boskovo veselje, ki mlade navduši za visoke ideale dobrote in svetosti. Blagor tistim, ki delajo za mir, pomeni zanj živeti v premočrtnem zavzemanju za evangelijsko pravičnost in Božje kraljestvo, ki najprej vidi ubogega in pomoči potrebnega posameznika. Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani in kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, izkuša v največjih stiskah življenja, v osebnem doživljanju mnogih nasprotovanj, ponižanj in zaničevanj ter lažnivih obtožb. Veselite se in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko, danes postaja resničnost, kot sad ljubezni in zvestobe Bogu, vztrajnosti in gorečnosti v poklicu, predanosti in veselega izgorevanja za mlade.

Spoštovani! To je pot blagrov našega sobrata Jožeta Vidica. Molimo za zanj, da ga Gospod sprejme v kraljestvo blagrov in ga posadi za svojo mizo miru sreče in veselja. Naj bo blažena njegova večnost ob Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku, in tudi njegovem bratu Janezu, ki je kot šentrupertski župnik skupaj z njim prav tako izgoreval z mlade. Naj nam pri Bogu izprosi pri Bogu takih gorečih salezijancev, kot je bil on sam.

Živimo v času epidemije koronavirusa, ki nam je preprečila, da bi v normalnih okoliščinah obhajali pogreb našega rajnega sobrata Jožeta. Pogreb je potekal v ožjem krogu. Najprej se je od rajnega

sobrata poslovala trsteniška skupnost, kjer je Jože živel zadnji dve leti. Ravnatelju Blažu, vikarju Mirku, ki ima še posebno skrb za ostarele sobrate, in vsem sobratom te skupnosti se iskreno zahvaljujem za vse, kar ste storili za rajnega sobrata Jožeta. Hvala vama za vso skrb in vsako gesto bratske ljubezni. Zahvaljujem se vsem drugim; hvala vam za neštevilne zapise na družbenih omrežjih, za mnoge izraze sožalja in slovesa, v katerih ste izrazili svojo hvaležnost, podobo in veličino rajnega salezijanca Jožeta. V njegovem imenu vas prosim, da Jožetu odpustite vse, kar je mogoče v svoji človeški slabosti zagrešil v odnosu do vas. Vsem sorodnikom izražam svoje sočutje s prošnjo, da rajnega Jožeta spremljate z molitvijo, darujete zanj dar za sv. mašo in ga priporočate Božjemu usmiljenju in ljubezni. V skupnosti bomo opravili zanj sv. maše, še zlasti pa se ga bomo spominjali ob obletnici njegove smrti in 1. februarja, ko se sobratje spominjamo vseh naših rajnih sobratov salezijancev.

DRUGI O NJEM

Z veliko žalostjo in globoko hvaležnostjo sprejemam težko novico, da je preminil g. Jože Vidic, cerkniški župnik. Živo se spominjam, kako nas je kot majhne otroke spremljal na naši poti k prvem sv. Obhajilu, k sv. Birmi, kako sem vsak teden obiskovala verouk. V njegovem glasu in besedah sem vselej znova odkrivala in doživljala svojstveni mir in dobroto, ki sta bili odsev njegove veličastne duše, predane Bogu in ljudem. Najlepsi spomini segajo v tiste tople majske popoldneve, ko smo otroci obiskovali šmarnice v Cerknici, tudi otroci, ki smo prihajali iz okoliških vasi. V Martinjak je po nas prihajal kaplan, nas naložil v avto in smo odbrzeli v Cerknico. Cerkev je bila polna mladih, peli smo ljudske pesmi ob mogočni spremljavi orgel, v zraku je vladal vonj po šmarnicah in kadilu. To so bili zame zares posebni trenutki. V srcu hranim topel spomin na molitev Litanij Matere Božje, kako so besede prihajale iz njegovega glasu in mi smo mu sledili. Prav tako hranim lepe spomine na uskovniške tedne.

Gospod Vidic mi je dal ogromno, ogromno. Dal mi je prijatelje, ki sem jih spoznavala tekom let v krogu župnije, dal mi je možnosti, da sem lahko z glasbo in petjem sodelovala pri sveti maši, na duhovnih vajah, na Uskovnici, izlete na Dunaj, v Salzburg, letovanja v Ankaranu, romanja v Rim, Taize v Španiji. Podaril mi je način življenja, sprejemanje, dal mi je vse tisto, cesar v družini takrat nisem mogla imeti. Dal mi je vero v življenje in v ljubezen. Brez da bi se popolnoma zavedala, mi je s svojimi dejanji dajal tudi vero v moj življenjski poklic in kako mu slediti. Gospod Vidic je bil in bo za vedno ostal svetla luč za mnoge mlade duše. V Salezijanski center v Cerknico, v "Farovž", kot smo ga imenovali, so bili dobrodošli vsi mladi, verni, neverni, tudi mladi drugih verstev. Vsi mladi smo lahko imeli svoj prostor pri njemu. In to je nekaj najlepšega, kar nam je lahko podaril kot človek in duhovnik.

Prijateljem sem hvaležna, da smo lansko poletje gospoda Vidica po dolgih letih obiskali v njegovem poslednjem domu na Trsteniku in da smo se lahko z njim pogovarjali. Ko sem vstopila v njegovo stanovanje, mi je pogled zastal na velikem uokvirjenem platnu, na katerem je bila naslikana uskovniška koč. Sliko si je postavil na mizo namesto računalnika. Takrat sem dodobra razumela, da je bila Uskovnica njegov življenjski projekt, višji smisel, njegovo božje poslanstvo za mladino. Uskovnica je predstavljala kraj in trenutek v življenju, ko smo se naučili, na kakšen način naj živimo naša življenja: v ljubezni, v pozitivnih

vrednotah, v optimizmu, v iskrenosti, v upanju, v veri in dobroti. To je bil kraj, kjer so se ustvarile prijateljske vezi in bodoče družine. Kraj, kjer so se ustvarjali pristni medčloveški odnosi. Tam sem tudi začela razumeti, kakšnega "cepca" si moram iskati za soproga :) {Vsi, ki g. Vidica poznate, veste, kaj mislim.} Ob odhodu s Trstenika nam je v kapelici dal tudi blagoslov za na pot in tako smo se poslovili od njega na tisti poletni dan, 15. avgusta 2019, pod Stalom.

Iskrena hvala Vam, gospod Vidic, za vse, kar ste storili za nas ljudi v cerkniški občini, še posebej pa za vse dobro, ki ste ga prinesli mladini. V vseh nas ste pustili poseben Pecah. Počivajte v miru. *Tina Šilc*

G. Vidica sem osebno spoznal, ko sem pričel delati na UE Cerknica. Takrat sem se še vsakodnevno vozil iz Litije. Ne vem sicer, od kje se mi je utrnila ideja, a kmalu po začetku opravljanja dela, sem hotel imeti pri delu ob sebi križ, tak navaden lesen, seveda z Jezusom na njem; konec koncev se pišem križ.

Tako sem šel ponj naravnost v mežnarijo in se takrat prvič srečal z g. Vidicem. Bil je presenečen nad mojo željo, da bi rad pri njemu "kar tako" kupil "razpelo" ter me s pogledom premeril od glave do nog; ko sem mu razložil, da ga želim imeti pri sebi ob delu, da me vodi in da se tako počutim varnejšega, mi ga je hočeš-nočeš daroval.

Še danes je ob meni, me spremlja, me vodi in me spominja na ta dogodek.

G. Vidic, v mislih mi odzvanjajo Vaše besede iz pridige, kako Ste vneto poudarjali pomen družine v današnjem divjem svetu; pogršam te čustveno bogate pridige...

Bog sprejmi Vašo dušo, počivajte v miru...

Kruno Križ

Dragi gospod Jože,

čep rav izhajam iz begunjske župnije, sva kar nekaj let sodelovala. Spomnim se, ko smo se mlada družina preselili v Cerknico. Prišli ste k nam domov in me prosili, če bi se pridružila cerkvenemu pevskemu zboru. Ker je bila prva hčerka še dojenček, sem s težkim srcem vašo prošnjo zavrnila, kar sem mnogokrat obžalovala. Bolj, ko sem vas spoznavala, bolj mi je bilo težko zaradi tega. Vi niste nikoli nikogar zavrnil, jaz pa sem bila sebična. Pa mi niste zamerili, razumeli ste. Krstili ste moje otroke, najmlajši je pri vas prejel tudi zakrament svete birme. Kasneje sem se vašim pevcem pridružila in na koru prepevala več let, dokler se na prošnjo mojega pokojnega očeta nisem vrnila nazaj v Begunje. Čudovito je bilo prihajati na pevske vaje, vsakič ste nas prišli pozdravit in z nami pokramljali. Zaupali ste mi vodenje računovodstva vse od časa, ko ste zaposlili kuharico, pa do konca delovanja vrtca. Zaupali ste mi številne skrbi, ki so vas pestile, čeprav tega navzven niste pokazali. Vedno ste bili vedrega duha, prijazen, razumevač, pripravljen prisluhniti in nas potolažiti s tistim vašim notranjim mirom, ki ste ga izžarevali. Resnično ste nam vsem bili oče, h kateremu smo se radi vračali. Ko ste zapuščali Cerknico, sva se o tem veliko pogovarjala. Vem, da je bilo tako kot meni tudi vam hudo, ampak vdano ste zaupali v Božjo voljo in verjeli, da vas Bog vodi po pravi poti. Vaše svete maše so bile vsakič znova lepo duhovno doživetje, požirala sem vaše pridige, saj ste znali z malo besedami povedati globoke resnice in nauke. Vaše delovanje za mlade pa je tisto, zaradi česar sem vas vedno globoko spoštovala in za kar sem vam neizmerno hvaležna. Gospod Jože, bil

ste izjemen človek in izjemen duhovnik. Naj vam Bog bogato poplača za vse. Tako, kot ste vse življenje živeli, preprosto, ničesar niste hoteli zase, sebe ste vedno postavili na zadnje mesto, prav tako - se mi zdi - ste tudi odšel. Prav zdaj, ko se zaradi epidemije ne moremo priti posloviti od vas. Slišim vas, kako pravite: «Kaj bi to, kaj bi se z mano obremenjevali». Gospod Jože, iskrena hvala za vse, kar ste mi dali. Z vašo pomočjo sem postala boljši kristjan, v težkih trenutkih ste mi vlivali upanje, sprejeli ste me tako, kot sem, zaupali ste vame, hvala vam za vsa voščila za praznike in prosim, oprostite mi, ker vas potem, ko mi na zadnje božično voščilo niste več odgovorili, nisem prišla obiskat. Ampak vem, da ste razumeli.

Gospod Jože, z molitvijo in zahvalo iz dna srca se poslavljam od vas. Naj vas nebeški Oče sprejme v svoje naročje. Počivajte v miru in večna luč naj vam sveti.

Vika Turšič

Spoštovani, na družbenih omrežjih sem zasledila objavo, da lahko na ta mail pošljemo svoje misli o pokojnem g. Vidicu. Zapišem lahko tole: čeprav vem, da ga je Gospod poklical k sebi in bo živel večno - tudi v naših spominih - je ob novici, da je zapustil tuzemsko življenje, umrl tudi del mene.

Namreč, tudi zaradi njega sem to, kar sem ... Kaj mi je naš predragi g. Vidic dal v življenju? Dal mi je vse! Dal mi je srečo, dal mi je veselje, dal mi je Uskovnico, Kurešček, duhovne vaje na Mirenskem gradu, dal mi je Ankaran, dal mi je glasbo, dal mi je poroko - prav tako, kot sem jo sanjala že od malih nog in še bi lahko naštevala. Dal mi je neskončno veliko ... za življenje, za prijateljstvo, za poklic, za družino ... Od malih nog sem tudi sanjala, da bi prav on krstil mojega prvega otroka - žal mu zdravje takrat tega ni več dopuščalo, mi je pa takrat poslal pismo, ki mi je dalo vedeti, da je kljub temu z mano. Zanj smo bili vsi - taki in drugačni, verni ali neverni - njegovi otroci. Rad nas je imel, rad je imel ljudi, mi pa smo imeli neskončno radi njega, ljudje so imeli radi njega. Mislim, da se v resnici nikoli ni prav zavedal, kako veliko nam je dal za življenje. Ker vsega, kar je za nas počel, ni počel za čast in slavo, temveč je to delal preprosto zato, ker je bil to on. Človek z veliko začetnico! Ko smo imeli v Cerknici Zlato mašo zanj, sem nadvse ponosna stala v cerkvenem pevskem zboru in vzklikala: Aleluja! In ko smo v dolgih vrstah stali in čakali, da mu, takrat smo najbrž že vsi slutili, da bo verjetno zadnjič, stisnemo dlan in ga objamemo ... Bilo je nabito s čustvi - srečo in veseljem, po drugi strani pa tudi z grenkim priokusom, saj smo bili na eni strani srečni, da ga spet vidimo in da smo dobili priliko, da ga še zadnjič objamemo in grenkobno zaradi tega - zadnjič ... Dal mi je nepojmljivo veliko! Hvala vam g. Vidic, za vse!

No, pa sem mislila na začetku, da bom zapisala zgolj eno misel, ali dve - na kratko. Pa ne gre ... Ogromno bi še lahko pisala o našem Jožetu ... res nam je dal ogromno!

Jasmina Žagar

Sončen dan, nebo brez oblaka, rahel vetrič, prijetna temperatura Vse umirjeno zaradi izrednih razmer. Neverjetno lep dan si je naš „gspud“ izbral za odhod v večnost. Ta celoten opis dneva, bi bil lahko tudi opis Človeka, ki je v nas vseh pustil izreden pečat.

Ko sem prebrala to grozno vest, sem zaprla oči. Ulile so se solze, v mislih pa se je odvijal film mojega otroštva in najstniških, mladostniških let. Njegova 30-letna prisotnost v mojem življenju mi je dala ogromno. Toliko skupnih trenutkov, izletov, petja, animiranja skupin, načrtov v faroužu, novih projektov.

Bili smo mladi, neizkušeni, on pa je podprl vse naše nore ideje, ki so se izkazale za odlične: Cjrkna bend, novoletni ples za starše, verouk za srednješolce ... Projekti, za katere bi marsikdo rekel: vi ste nori, to ne bo šlo. Naš župnik je rekel zgolj: Ooooo ja, tako dajmo ... In delal je z nami. Uspeli smo na tolikih področjih. Neizmerno sem hvaležna, da je bil poslan k nam, da je obogatil Cerknico, mladim dajal upanje, oporo, pomoč, objem v najtežjih trenutkih. Slovenija se ga bo spominjala po Uskovnici, tistem tednu v letu, ki ga je komaj čakalo toliko mladih. Mi pa smo imeli srce in dušo te Uskovnice doma, v Cerknici, vsak dan, 35 let.

Hvala ti župnik, da sem preko Vas odkrila poslanstvo in poklic, ki ga opravljam. Z Vašim blagoslovom sem dobila bogate izkušnje na področju animatorstva. Navsezadje ste mi prvič zaupali birmansko skupino, ko sem bila v 8. razredu. In to je bil le začetek moje poti. Poznali ste mene in vse nas v dno duše. Ne bom pozabila Vašega grenkega nasmeha ob tem, ko smo Vam izrekli kakšno laž, izgovor za našo lenobo. Vi ste vedeli, kaj je res. Nič niste rekli, nasmeh pa je bil več kot tisoč besed. Mnogi moji vrstniki zagotovo vedo, o čem govorim.

Kljub razočaranjem, ki smo vam jih povzročili, niste nikoli obupali nad nami, vedno ste nam oprostili. Tudi največje bedarije. Oooo cepec, cepec, Micka, Micka ... Te besede bodo za vedno v mojem spominu.

Hvala, gspud. Hvala za vse ... Nikoli ne bo dovolj besed, ki bi zadostile vsemu, kar ste mi dali! Duhovni vodja, oče, prijatelj, vzgojitelj, učitelj, vzornik, vodnik ... Nešteto vlog ste imeli v mojem življenju. Zato je v srcu sedaj močna bolečina. Težko je slovo. Za vedno. Tukaj. Se vidiva na drugi strani. *Tjaša Torul*

...Kako lepo se je ozreti nazaj ob lepih spominih na preživljanje prostega časa v farovžu...

Vsi...prav vsi so bili dobrodošli pri našem gospodu župniku Jožetu Vidicu...

On je znal prav v vsakem poiskati nekaj dobrega in vsakega je sprejel...bil je z nami in med nami... skupaj smo se smejali...pa tudi kaj bolj resnega pokramljali... vesel je bil...ko nas je slišal peti...ob pesmih v farovžu na plesu...in na pevskih vajah ob sobotah...tam nas je še posebej vztrajno bodril.

...pa počitnice v Ankaranu in na Uskovnici...te so se vsakomur vtisnile v spomin...bilo je lepo in nepozabno...bil si naš prijatelj in to boš tudi ostal...

Znal si nam pomagati...In vedno si našel čas za nas..

Srečna sem, da si izpolnil mojo željo in naju z možem leta 2015 prišel poročiti v domačo cerkev v Cerknico.. kjer sem te prvič spoznala...in kjer sva si zadnjič stisnila roko...

Premalo je besed...ki bi te opisale v vsej tvoji veličini...bil si velik človek... za seboj si pustil velik pečat...

Spomini nate ostajajo...tako kot boš z nami ostal tudi ti...zame ne boš nikoli odšel...***

Se srečamo nekoč...

Špela Kočevar iz Cerknice

Spoštovani, naš cenjeni g'spud Vidic!

Ko sem videla objavo, da vas je Bog poklical k sebi, se je za trenutek ustavil čas. Za trenutek se je ustavilo tudi moje srce, po licu so se ulile solze. Pod objavo vaša slika... »Naj ne bo res...«, sem si mislila, pa vendar je. Odšli ste k Njemu po več kot zaslužen plačilo. Kako naj se poslovim od takega človeka, kot ste bil vi? Od človeka, ki je bil kot drugi oče, včasih celo več kot to, ki je bil prijatelj, voditelj, učitelj,

duhovni vodja, pastir nam, mladim in večkrat precej zmedenim ovčkam? Od človeka, ki nas je vzgajal in nam dal vse, kar je imel? Ni dovolj, da rečem zbogom in se nekoč zopet srečamo. Moram se vam še zadnjič zahvaliti za vse, kar ste naredili za nas.

Hvala za vsako besedo, ki je bila kdaj tudi bolj ostra, a ste nas s tem postavili na trdna tla.

Hvala za vsak nasmeh.

Hvala za vsako čokolado ob rojstnih dnevih, v kateri je bil kdaj skrit tudi kakšen »Prešeren«, dobro ste vedeli, komu bo prav prišel.

Hvala za pevski zbor in ansambel.

Hvala za vse nagradne izlete.

Hvala za Portorož – danes vidim, kako ste pravzaprav pogumno »spokali« cel avtobus otrok in nas odpeljali na morje za en dan.

Hvala za počitnice v Ankaranu - marsikdo si ni mogel privoščiti počitnic na morju s starši.

Hvala, da sem bila lahko animatorica birmanskim skupinam in da sem lahko poučevala kitaro. Vse to so bile bogate izkušnje za moje življenje in poklic.

HVALA za FAROVŽ! To je bil naše zatočišče, prostor, kjer smo se lahko družili na varnem, plesali, igrali biljard, košarko, namizni tenis ali samo posedali v kupejih in se pogovarjali. Bili smo na varnem, saj ste ves čas bedeli nad nami. In koliko »splet«, strtih najstniških src, razdrtih prijateljstev pa spet srečnih koncev je doživel ta farovž in ob tem tudi vi. Vse ste videli, vse ste vedeli in slišali, čeprav smo morda mislili, da vam lahko kaj prikrijemo. »O, Micke, Micke, cepci...« ste modro rekli in se ob tem nasmehnili. Včasih je bilo to dovolj, da smo vedeli, da nam oprostite, da nam sporočate – vse bo še dobro.

In nenazadnje HVALA vam za najlepši prostor pod soncem – za USKOVNICO. To je res Božji kraj, kjer minejo vse težave, kjer se umirijo vsa srca, kjer duša najde svoj prostor, kjer človek najde odgovore in pravo pot.

Na koncu naj rečem še HVALA Bogu, ker vas je poslal za župnika ravno v našo Cerknico. Ne predstavljam si, kakšna bi bila naša življenja, če bi odraščali brez vas...

Zdaj pa vas moram pustiti, da greste. Saj, če dobro pomislim - pri Bogu ste, med angeli, kjer ni nobene bolečine, so samo mir, spokoj in ljubezen. Vem, da boste še naprej bedeli nad nami in nas čuvali iz nebes.

In naj to ne bo slovo, naj bo le nasvidenje! Dokler se spet ne vidimo, pa boste ostali v naših mislih, molitvah in v naših srcih. Hvala vam, g'spud Vidic, hvala!

Lara (Zorn) Baraga

Leta 1990 je bil Jože Vidic med prvimi, ki so začeli razmišljati, da bi skavte ustanovili tudi v Cerknici. Z vztrajnostjo, pogumom in dobro ekipo jim je to tudi uspelo. Skavtstvo je zaživelo in se iz leta v leto bolj širilo. Mladi so prihajali k skavtom tudi po zaslugi Jožeta, kajti njegovo srce je bilo za mlade.

Kljub temu, da smo ga bolj poredko videli oblečenega v kroju in z rutko okrog vratu, je skavte nosil v srcu. Z nami je doživel in preživel kar nekaj taborov, pomagal postaviti jambor, hodil z nami na pohode in nas duhovno spremljal. Zaradi svoje energije, nadobudnosti, želje po akciji in včasih tudi kakšne ne-

umnosti, ki se ji nismo mogli izogniti, pa smo bili po njegovih besedah »skavti celo bolj skrivnostni kakor Kristusovo vstajenje«.

Skavti smo skupaj z ostalimi mladimi v Salezijanskem mladinskem centru imeli svoj dom, v katerega smo radi zahajali, se v njem počutili sprejete in tam preživeli večino vseh vikendov. In Jože je bil oče tega našega drugega doma, vedno je bil med nami. Verjel je v vsakega izmed nas in nas podpiral, vzpodbujal in vztrajal skupaj z nami. V nas je pustil velik pečat.

Spominjali se ga bomo z veliko hvaležnostjo, da smo lahko odrašča-
li ob človeku, ki je imel zares veliko srce. Gospod Jože, HVALA ZA VSE!

Cerkniški skavti

Ne spomniva se več točno, kdo je bil duhovnik v Cerknici, ko sva se vanjo preselila, tako je prvi spomin na gospoda Jožeta prav krst najine težko pričakovane hčerke edinke.

Prav preko nje so se naše poti največkrat prepletale. Ko gledava nazaj, se zavedava, da je prav on bil tista nevidna roka, ki je bila tiha podpora najini vzgoji in usmerjanju hčerke po pravi poti življenja.

Ko zamiživa ga vidiva, kako s svojo aktovko pod pazduho hiti po cesti, pločniku, največkrat na pošto, kjer je nemalokrat poravnaval položnice za kakšno šibkejšo družino, posameznika.

Ker primarno prihajava z drugih župnij, sva bila presenečena nad sproščenostjo in svobodomiselnostjo, s katero je otroke sprejemal pod svoje okrilje. Izkazalo se je, da je tako omogočil našim otrokom, da so v svojo knjigo zapisali najlepše izkušnje in spomine svojega življenja.

Vesela in hkrati sva ponosna, da sva z gospodom Jožetom ostala v skromnih, a pomenljivih stikih tudi ko je že zapustil Cerknico.

Verjameva, da je njegova duša že pri Stvarniku, kjer bo gotovo priprošnjik tudi za vse nas.

Gospod Jože, počivajte v miru in srčna hvala za vse.

Minka in Slavko Štritof

Kot ostra britev je v četrtkovo popoldne zarezala vest, da vas več ni. Da ste se odpravili na pot, s katere ni več povratka. Prvotno presenečenje, da ste tako nenadoma odšel, je prevzelo zavedanje, da je to slovo dokončno. Da se ne bomo več slišali po telefonu, da nas ne bo več razveselila vaša kartica v nabiralniku in da ne bo tistega »enkrat«, ko se bomo oglasili pri vas.

Z gotovostjo lahko trdimo, da najino življenje ne bi bilo tako, kot je, če ne bi bilo vas. Verjetno tako danes razmišljajo mnogi.

Hvaležna sva, da sva prek vaših rok prejela krst, sveto obhajilo, se pripravljala na sveto birmo in ne nazadnje z vašim blagoslovom stopila v sveti zakon. Spominjava se vašega nasmeha, ko sva vam izrazila željo, da se želiva v okviru naše župnije pripraviti na sveti zakon. Kot bi že vse vedeli prej, kot bi vse skrbno načrtovali in prav v teh dneh se večkrat vprašava, če niste ravno vi tisti, ki je vedno znova poskrbel, da so se najine poti prepletle do takrat, ko sva izbrala le eno, skupno.

Spoštovani Jože, vedno ste zaupali vame, me na svoj način spodbujali, da zmorem več, da lahko do-sežem več. Tudi ko sem sama v mislih že odnehala, ste vi našli način ali besedo, da sem zopet v svoji glavi kovala nove načrte. Brez pogojno ste mi zaupali mnoge dejavnosti, se mi smejali, ko sem z glavo želela skozi najtrši zid, me okregali, kadar sem vse zapletla po svoje, a nazadnje mi dali priznanje, da delam prav. Vse to, gospod Jože, me je pripeljalo do poklica, ki ga z največjim veseljem opravljam. Na Uskovnici, kamor ste me usmerili, pa sem spoznala kaj pomeni pravo in brezpogojno prijateljstvo.

Tudi vame ste, gospod Jože, vedno verjeli in me klicali nazaj tudi takrat, ko so drugi nad mano že obupali. Sami ste mi nekoč dejali, da sta z mojim starim atom bila prijatelja in ker sem bil na svojega starega ata zelo navezan, sem po tem, ko sem ga izgubil, prav preko vas čutil njegovo prisotnost.

V veliko veselje mi je, da je najina najstarejša hčerka prejela krst prav izpod vaših rok in vsem svojim otrokom bom s ponosom pripovedoval o naših ministrantskih sestankih ob sredah, na katerih ste nas vedno podučili s kakšno svojo modrostjo in nam na koncu vedno privoščili posladek ali dva iz »farouške« trgovine.

S ponosom in spoštovanjem smo se o vas v naši družini pogovarjali že zdaj in vedite, da je po vašem, tu zemeljskem slovesu, bilo v Cerknici čutiti vašo prisotnost v vsakem pišu pomladnega vetra, vsakem zvonu, ki je odzvanjal iz zvonikov iz notranjske kotline, kateri ste podarili svoje življenje.

Zdaj ste, v objemu svoje ljubljene gorenjske zemlje, pri Stvarniku. Vsakič, ko se bomo lahko zazrli v planine, se bomo spomnili na vas in na vašo brezpogojno predanost mladim.

Naj zaključiva z vašo mislijo, ki ste nam jo zapisali v zadnjem božičnem voščilu »...ostali so le lepi spomini...«.

Res je, ostali so nam le spomini. Počivajte v miru, spoštovani Jože. Zelo vas bomo pogrešali.

Anita in Aljaž Malc

JOŽE VIDIC je bil LUČ, ki je vodila mlade. Nebom pozabila koliko je naredil za vse nas mlade. Bili smo ovčke, ki smo se izkale pot in ON nam jo je pokazal . Veliko prijateljstev je spletev. Pevski, animatorji, zbor kitar, postne vaje, pa Micke, cepci, specialci...Njemu je bilo težko reči ne. Bil je in ostal bo VELIK ČLOVEK.

Sabina Ileršič Martinčič

Bil je delavec kot njegov godovni zavetnik sv. Jožef. Znal je poprijeti za vsako delo. S svojim delom je sodeloval pri gradnji človeku bolj prijaznega občestva, kjer je lahko vsak prispeval svoje izkušnje in znanja. Božje naročilo je vedno izvedel v prepričanju, da je to najbolje za tiste, ki so zaupani njegovemu varstvu. Hkrati pa je tudi duhovno bogatil vsakega, ki se je srečal z njim.

Kadar smo bili skupaj na Uskovnici, skavtskem taboru ali v Ankaranu, je bil vedno tisti, k je zadnji legel k počitku in zjutraj prvi vstal. Vedno je bedel nad nami.

Množice mladih in otrok je vodil na najrazličnejše kraje. Nekateri so bili skupaj z njim prvič na morju in drugi v hribih. Skupaj z gospodom Jožetom smo tudi raziskovali sosednje države. Kljub mladostniški radovedni naravi, smo v družbi z njim vedno prišli vsi nazaj iz teh izletov. Ko danes gledam na to, se zavedam, da mu je to uspelo z zaupanjem v Gospoda.

Njegovo delo z mladimi bi lahko povzela z besedami, ki sem jih zasledila v neki knjigi. Delo, ki ga je opravljal z mladimi je bilo precej podobno delu akrobata na trapezu, saj je moral vedeti, kdaj izpustiti mladostnika in ga mirno gledati, kako se prevrača v zraku, se steguje po naslednjem drogu in preizkuša samega sebe. On pa je ostajal na svojem mestu. Ko se je mladostnik zagugal nazaj, ga je bil pripravljen ujeti in znova pognati v svet.

Ob njem je naše življenje postalo vir veselja in srečnega zadovoljstva. Njegove besede in dejanja so našla svoje mesto v srcu vsakega izmed nas neglede na versko prepričanje.

Gospod Jože Vidic ostaja naš zgled za delo in molitev.

Tina Opeka

Dragi g. Jože,

še vedno je živa zame tvoja podoba, podoba človeka z veliko začetnico. Gospod z modro-belo srajco z zavihanimi rokavi, človek tiho spremljajoč dogajanje sedeč skoraj vedno v tistem desnem kotu velikega šotora na Uskovnici, gospod s toplim pogledom, štrlečimi že belimi lasmi, vedno držeč nekaj v rokah – bodisi zvonec, kramp, kuverte za pisanje pisem, gajbico solate, brevir, kelih ali hostijo – vse to v istih rokah, držočih z isto spoštljivostjo.

Stopil si iz vrste, bil si izvrsten – gonilna sila mnogih novitet, vedno delaven in v skrbi za red.

Imel si blagoslov in bil si blagoslov za druge.

Ob sprejemanju nas mladih, si nam vedno s skrbjo in dobrodošlico stisnil dlan in nam dal vedeti, da smo učenci vsi enako. Nisi »šparal« z besedami, znal si tudi ostro povedati, kar ti ni bilo prav, a hkrati si znal začeti in končati s hvala. Znal si videti dobro v nas, spodbujati našo ustvarjalnost in delavnost, nas premakniti v pravo smer in ustvariti vzdušje, da smo se počutili domače.

Tvoj odgovor je bil DA za mlade, DA za občestvo, DA za Uskovnico, DA za marsikaj, kar je ostalo tudi skrito, a ne Nebeškemu Očetu.

Bil si dober – hudo dober, zaradi Njega, ki si mu posvetil svoje življenje in delo.

Zato ni naključno, da si bil rojen za nebesa na enak datum kot 15 let pred teboj sedaj sv. Janez Pavel II., ki je kot ti rad hodil, molil in delal z in za mlade.

G. Jože, hvala za vse besede, ki si jih namenil tudi meni osebno, za stiske rok, duhovno podporo in velik zgled. Hvala, ker si ob vsakem slovesu dal vedeti, da se povezanost med nami ne konča, da je pomembno, da nadaljujemo z delanjem dobrega in širjenjem Uskovniškega duha.

Naj ti Gospod obilno poplača za vse dobro.

Ana Vrenko

Dragi Jože,

če ti je kdo ukradel srce, smo bili to mi, mladi. Polne avtobuse mladine si vozil na duhovne vaje v Stično in na Mirenski grad, ali pa na morje v Ankaran in na izlete. Mnoge si prvič popeljal na Triglav. Spodbujal si glasbenike in zborovsko petje, saj si vedel, da je glasba dodatna cvetlica na poti do Boga. Obkrožen si bil s skavti in celo vojsko ministrantov. Vsepovsod, kamor si stopil, si pustil sledi kot magnet za mlade. Ni nam bilo jasno, zakaj mladi potrebujejo mladinski center, ti pa si to vedel. »In glej, bilo je prav dobro.«

Pred več kot 30 leti si na Uskovnici poiskal pastirsko kočo, vpeto v poključsko reber, in s svojimi sodelavci osnoval Uskovniške tedne. Z nahrbtnikom peš do koč in le najnujnejše za življenje sta bila prvi napor, ki smo ga mladi morali premagati. Tu si osnoval tečaje za župnijske sodelavce in spodbujal mlade, naj bomo dejavni v svojih župnijah. Uskovniški tedni so se vrstili vsako poletje ob skrbno izbranih predavateljih, izletu, maši v naravi, spokornem bogoslužju, veselih večerih, skupnem delu ... Vse pa je utripalo v ritmu dnevnega urnika in zvonjenja kravjega zvonca v tvojih rokah. Spletlo se je mnogo prijateljstev. Prepričana sem, da je Uskovniška pošta tvoj izum, saj so po njej preskakovale iskre v marsikaterem srcu. Česa vse nisi imel v načrtu ...

Vedno pa smo vedeli, da nas ob letu osorej čakaš. Vedno. Vedno si bil prvi, ki nas je pričakal na Uskovnici. Kar od nekod si se pojavil in vsakemu ponudil svojo široko trdno roko. Stisk je bil krepek, v očeh pa iskrena dobrodošlica. Vedno si imel besedo za vsakogar.

Tako smo se z leti Uskovničarji spet srečali v okviru Uskovniških dnevov, kamor smo prihajali večinoma že s svojimi otroki. Rekel si, da je edina razlika med nami in mladimi na Uskovniških tednih ta, da greš pri nas lahko zvečer mirno spat ... Sprejel si nas in naše otroke. To je tudi tvoj podmladek.

Pogosto si nam pripovedoval, koliko težav si imel pri svojem delu, pa se je običajno vse nepričakovano dobro izšlo. Vedel si, da si bil obdan z Božjo pomočjo. V sebi si skrival očetovski pogled na mlade. Bil si duhovnik, svetovalec, psiholog, bolničar, serviser, komunalni delavec, natak, hišnik, zidar in nadzornik ... vse v eni osebi. Nas ob tebi nikoli ni bilo strah, pa naj je padala debela toča, grmela huda nevihta ali pa če smo se izgubili v poključskih gozdovih.

Mladi smo se s teboj radi veselili in ti si nam na Uskovnici približal Boga. Bog nas je našel v puščavi, pri maši, spokornem bogoslužju, delu v skupinah, ob pomivanju posode ali v tihi noči v dvoje. Vsi smo vedeli, da se na Uskovnici dogaja uskovniški čudež. Mladi se vračajo in srečujejo Boga, že desetletja. Ogenj Boga si nam na Uskovnici vsadil v srce, ki je gorelo tudi v dolini. Pri tebi se je zbralo na stotine mladih od Radencev do Ankarana in Kopra, od Sevnice in Šentruperta do Kranja in Trstenika ... Kar si sejal na Uskovnici, je vzkliko in obrodilo sadove po vsej Sloveniji.

Čeprav smo v svoji razigranosti plezali na streho koč in vrhove smrek, ti skrili zvonec, te polili z vodo ali pa te namazali z barvami, nam tega nisi zares zameril. Naredili smo ti veliko sivih las. Na vrnitvi s pohoda si vdano prenašal podtaknjen kamen v svojem nahrbtniku. In čeprav smo pri obrokih po navadi zasedli vsa prosta mesta za mizo, si si prinesel krožnik in se kot zadnji stisnil ob rob kakšne mize, hitro pojedel in že v glavi načrtoval, kaj moraš za nas še opraviti. Delal si »dobro in pustil vrbcem čivkati«. Vemo, da bi ti srce igralo, ko bi videl, kako se koč na Uskovnici obnavlja in bo kmalu sprejela mlade.

Jože, težko se poslovimo od tebe. Vemo, da si pred Božjim obličjem. Uskovniški zvonec si zapustil salezijancem in veseli smo, da se bo še naprej razlegal med poključskimi smrekami na Uskovnici in zvonil mladini na poti k Bogu.

Pripravljala skupina Uskovniških dnevov za odrasle

Gospod Jože Vidic je prišel v našo župnijo, ko sem imela 12 let (zdaj jih imam pa 53). Prišel je na začetek tistih let, ko se pojavi več vprašanj kot je odgovorov. In številna od njih sem postavljala gospodu Jožetu

v naši mladinski skupini. Enkrat kasneje mi je povedal, da je v tistih letih vsak teden prebral eno knjigo, da nam je lahko odgovoril. Hvala mu! On je tudi prvi učitelj, ki nam je odkrito spregovoril o spolnosti, o lepoti in pasteh. Najprej je sklical sestanek staršev, jim predstavil, kaj bo nam predstavil o spolnosti in oni so se strinjali. Hvala mu! Za nas je organiziral številne duhovne vikende in tedne, na katerih sem spoznala tudi številne druge pomembne učitelje: Ramovša, Jerebica, Ogorevca, Štrublja, zakonca Sečnik ... in številne vrstnike, ob katerih sem se leta in leta brusila in so še vedno del mojega življenja. Hvala! Na teh duhovnih vajah sem tudi spoznala drugačne oblike molitve, petje psalmov, taizejskih spevov – milost za mojo dušo! Hvala! Dal mi je priložnost za animatorstvo. Najprej za animatorko birmanski skupini, skupini na duhovnih vajah, potem na uskovniškem tednu in potem sem enkrat že odrasla predavala na uskovniškem tednu, pa sodelovanje pri ustanavljanju mladinskega centra v Cerknici. In sem postala učiteljica, kar sem še zdaj. V poklic, v katerem uživam, sem dozorela skozi te izkušnje. Hvala! Z njim smo šli tudi v svet. Na številne nagradne izlete za sodelovanje v župniji. Ob petih zjutraj s Tabora smo odšli in Plitvice, Oglej, Benetke ... In se imeli lepo. Pa na ekskurzijo v Frankfurt, kjer smo obiskali enega od mladinskih centrov, da bi vedeli, kaj to sploh je, da bi kaj podobnega naredili v Cerknici. Hvala! Iz Cerknice sem odšla, ko je blagoslovil moj zakon z možem. S sabo sem odnesla tudi njegovo duhovno doto, ki se je ne da izmeriti in še vedno plemeniti moj vsakdan. Hvala! Pravzaprav je del mene. Val njegovega dela je postal del mene in se širi naprej do moje družine in številnih mladih, ki jih srečujem v svojem poklicu. Jaz vidim v tem božje delo. G. Jože se je prepustil Božjemu klicu z vsem srcem in prinašal Boga v naša življenja, v našo skupnost. Kjer so dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi, je rekel Jezus. Hvala!

Gospod Jože. Garač nad garači za mlade. Poznam mnogo salezijancev. Tudi sam sem salezijanec. Mnogi so garali in še garajo za mlade. Toda gospod Jože je med njimi res Zvezda. Ne pretiram, da je v ljubezni do mladih bil povsem ob sv. Janezu Bosku in Božjem služabniku Andreju Majcnu. Cerknica in Uskovnica, pomenita žarišče njegove virusno nalezljive ljubezni do mladih. Tudi mene je gospod Jože okužil vsaj toliko, da sem mu poskušal slediti. S smrtjo g. Jožeta salezijanska družina res doživlja veliko zmagoslavje. V nebesih ima velikega zaščitnika in varuha mladih. Gospod Jože. Hvala. Naj bo blažena vaša večnost ob Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku, in tudi vašem bratu Janezu, ki je kot šentrupertski župnik skupaj z vami prav tako izgoreval z mlade. Izprosite nam pri Bogu takih gorečih salezijancev, kot ste bili vi.

škof Peter Štumpf

Dragi gospod župnik, iščem besede, pa jih ne najdem. Toliko je vseh spominov, toliko skupnih trenutkov, od skavtov, animatorstva, vseh maš, Uskovnice, PDV, verouka, farouža, vseh zakramentov, nazadnje tudi do najine poroke. Neizmerno sem hvaležna, da ste bili toliko časa tako pomemben del mojega življenja, hvaležna za vse pogovore, iskrene stiske rok, tudi kritike, za vso vero in moč, ki ste nam jo posredovali. Niste se znali ustaviti, vse ste dali za nas, za mlade, za župnijo, ves svoj čas, trud, molitve. In Cerknica je boljša zaradi vas, mi vsi smo boljši zaradi vas. In danes jokamo... Bili ste najboljši, imeli smo neizmerno srečo, da ste bili poslani ravno k nam. Počivajte v miru in pazite na nas. *Nasta Luštrik*

Hvala vam gospod župnik za vse. Vedno se vas bom spominjala kot prva soseda, saj smo bili sosedje 35 let. Bili ste velik človek imeli ste veliko srce za cerkniško mladino, ustanovili ste nam Salezijanski mladinski center v Cerknici, Uskovnico za duhovne vaje in počitnice. Vsako leto ste nas peljali na morje v Ankaran, na številne izlete v Gardaland itd. Dali ste nam veliko, hvala vam! Vedno ste nam dajali veliko vere, molitve, skratka vsega. Pogrešala vas bom vaša prva soseda. Počivajte v miru in večna luč naj vam sveti!

Mojca Kraševac Troha

Gospod z največjim srcem, ki je združevalo mladino iz vse Cerkniške občine. Imeli smo ga za zaveznika, podpornika in človeka z neverjetno karizmo, predvsem pa gospoda z veliko vsebine in posluha za vsakega, ki mu je prišel nasproti. Koliko nas je združil in nam dal nov drugačen vidik združevanj. Hvaležna sem mu do neba in nazaj, saj sem tam v centru za mladino našla ljubezen svojega življenja. Poklon in pozdrav dragi Gospod Vidic, se srečamo med angeli.

Jadranka Baraga

Bili ste opora v težkih trenutkih vseh nas mladih, z nami ko smo iskali kotiček zase... Tako ste nam omogočili mladinski salezijanski center v Cerknici, kjer smo se mladi lahko zbrali in družili ... Dihali ste z nami, nas potrpežljivo prenašali in nudili drugi dom ... Hvala vam za vse dragi Jože ... Hvala za upanje in vero v boljši jutri ... Za vedno z nami v spominih in naših srcih.. Počivajte v božjem miru!!

Slađana Jerić

V najtežjih časih mojega življenja ste mi nudili oporo, pogovor, družbo in nasvete, ki sem jih vedno poslušal in prebolel krizo! Gospod Jože Vidic naj vas angeli ponesejo v nebo, ker na zemlji ste bili najboljši človek.

Saško Ploskić

Hvala za vse ... Za "med dvema ognjema" med veroukom, za plese v farovžu (pozdravite Sanela v nebesih), Uskovnico, Gardaland, Ankaran, predvsem pa za poučne pridige pri maši. Naučili ste nas sprejemanja, prilagodljivosti ... Počivajte v miru in čuvajte naše zvezdice tam gor, ki so odšle mnogo pre zgodaj. Vem, da bodo v vaših rokah varne in da boste skupaj pazili na nas.

Tina Ponikvar

Župnik, človek, ki je znal na nevsiljiv način spremeniti naša mlada življenja na boljše. Da smo se družili, se spoznavali, peli, igrali, plesali, potovali...Nekaj neverjetnega.

Urša Lužar

Spoštovani gospod Vidic, vedno ste mi bili velik vzor, učitelj in vsega spoštovanja vreden človek, duhovni vodja. Hvaležna sem, da sem vas poznala in mi je bilo dano sodelovati z vami. Počivajte v zasluženem miru, v naših srcih boste za vedno.

Darinka Klančar

V katero koli cerkev kadar koli grem, v tistih za oltarjem iščem nekaj njega. Pa tega nima nihče. Preprosto znal je. Zagotovo ga nisem videla več kot 10 let, pa slišim njegov glas. So res ljudje, ki pustijo pečat. In lepo mi je brati te komentarje spodaj. Vidim, da nas je bilo mnogo ...

Katarina Braniselj

Dragi Marko in vsi sobratje salezijanci, nocoj je do mene prišla novica, da je umrl Jože Vidic. Ob tem me prevevajo globoka občutja, kot je le redko mogoče. Kamorkoli pogledam v svojo preteklost, je navzoč Jože. Ob najtežjih in najlepših trenutkih mojega življenja je bil tam, prijazen in sprejemajoč brez obsojanja. Hvaležnost mojega srca ob misli nanj, je hvaležnost za očeta. Bogu hvala za dar vaše karizme in za dar poklicanosti vsakega od vas bratov salezijancev. Naj vas Bog obilno blagoslavlja, tudi ob priprošnji dragega Jožeta Vidica iz Hiše večnega Očeta. Bog povrni. Mitja Ponikvar

JOŽETOVA HVALEŽNOST

Jože je bil človek, ki je znal prositi odpuščanja in bil človek, ki se je znal zahvaliti za vsako malenkost. Z njegovimi besedami, v njegovem imenu, bi rad izrekel besedo hvaležnosti za vse, kar ste v teh dneh storili zanj. Te besede zahvale je izrekel na svoji zlati maši in mislim, da veljajo tudi danes.

»Hvala vsem sodelavcem in animatorjem, ki ste leta in leta sodelovali pri Uskovniških tednih. Hvala Bogu za zdravje, za njegovo varstvo, da nas je varoval: prehodili smo hribe in doline, gore Triglava in nismo imeli nobene nesreče. Prevozili smo tisoče kilometrov od Cerknice do Uskovnice, pa nismo imeli večje nesreče. Hvala gospodinjam Marici, Viki, Marjani in vsem pomočnicam. Hvala vsem animatorjem, ki so leto za letom animirali, vsem, ki ste postavljali šotore, hvala ekonomom za vse potrebno, hvala Janezu za deske, hvala Novakovim za krompir, hvala Mramorjevim za solato, hvala celotni ekipi, ki še vedno vodi Uskovniške tedne. Hvala za vse, kar ste mi dobrega storili v življenju, hvala za vaše molitve.«

KOLEDAR ŽUPNIJE MARIJINEGA ROJSTVA - MAJ 2020

DAN	PRAZNIKI, DOGODKI	MAŠNI NAMENI
PE 1. 5.	SV. JOŽEF, DELAVEC <i>prvi petek</i>	za Marijo Obreza za Tilko Petrovčič za Marijo Klobčar, obl.
SO 2. 5.	<i>prva sobota</i> <i>sv. Atanazij</i>	za starše Seljak in sorodnike za Franciško in Franceta Zrimška, obl. za Zofijo in Janeza Matičiča
NE 3. 5.	4. VELIKONOČNA NEDELJA	za gasilce za Vero Miklič za Veroniko Gruden za žive in pokojne farane
PO 4. 5.	<i>sv. Florijan</i>	za pok. Cvetko za Jožeta in Marijo Ponikvar za duhovnika Milana Peternela
TO 5. 5.		za Franciško Kraševac za Brankota Cvetka, obl. za zdravje in blagoslov pri delu

SR 6. 5.	<i>sv. Dominik Savio</i>	za Marijo Obreza, obl. po namenu v čast Mariji Pomočnici za zdravje
ČE 7. 5.		za Franceta Vičiča, obl. za Jožeta in Jožefo Obreza za vse dobro v družini
PE 8. 5.		za Jožico Žnidaršič za Jožeta Šparembleka za brata Milana Šuštarja (Kamnik)
SO 9. 5.		za Ivanko Turšič za Emo in Markota Hrvatina za pok. iz družine Skuk in Bavdek
NE 10. 5.	5. VELIKONOČNA NEDELJA	za Mirando Žnidaršič za starše Velišček in Urbas za starše Slavko in Dušana Zagorjana za žive in pokojne farane
PO 11. 5.		za Milko Brenc, obl. za pok. iz družine Šuštar (Kamnik) za Jožeta Vidica
TO 12. 5.	<i>sv. Leopold Mandič</i>	za pok. iz družine Lovko za Jožefo Udovič, obl. za pok. iz družine Šuštar (Videm Dobropolje)
SR 13. 5.	<i>Fatimska Mati Božja</i>	za Vido Žnidaršič za Viktorja, Anico, Tomaža, Marjana Žnidaršiča, obl. za Antona Branislja, obl.
ČE 14. 5.		za Terezijo Korošec za pok. iz družine Debevec (Lipsenj) za duhovnika
PE 15. 5.		za Alooja Bartola, obl. za duhovnika za duhovnika
SO 16. 5.	<i>sv. Janez Nepomuk</i>	za Janeza Šparembleka za Alojza in Marijo Kraševac za Pepco in Kanpa
NE 17. 5.	6. VELIKONOČNA NEDELJA	za pok. iz družine Ravšelj in Ponikvar za Antona in Franciško Židar, obl. za Hermino Stržaj, obl. za žive in pokojne farana
PO 18. 5.		za duhovnika po namenu za nečaka za
TO 19. 5.		za Karla Škobrneta za Olgo Mulec in Slavko Dobrovoljc za

SR 20. 5.		za za za
ČE 21. 5.	GOSPODOV VNEBOHOD	za Ano Modic za Antonijo Žnidaršič, obl. za Ano Modic
PE 22. 5.		za Marijo Jakopin za Ano in starše Snój za
SO 23. 5.		za Jožefa Turšiča, obl. za Amalijo in Antona Zgonc za Jožeta in Ivano Stražišar ter starše Martinčič
NE 24. 5.	7. VELIKONOČNA NEDELJA Marija Pomočnica kristjanov	za Viljema Miklič v čast in zahvalo Mariji Pomočnici za Marijo in Jerneja Cvetko, obl. za Viktorja Konc, obl.
PO 25. 5.		na čast Mariji Pomočnici v zahvalo za zdravje za Marijo in Janeza Opeka in Antona Žnidaršiča za Andreja in Marijo Mele
TO 26. 5.	sv. Filip Neri	za žive in pokojne župljane za za
SR 27. 5.		za Ivano in Antona Škerla za za
ČE 28. 5.		za Ano in Jožeta Mekinda za za
PE 29. 5.		za duhovnika Jožeta Vidica za duhovnika Jožeta Vidica za duhovnika Jožeta Vidica
SO 30. 5.		za Lojzko Čulibrk za za
NE 31. 5.	BINKOŠTNA NEDELJA	za Franceta Branislja za pok. iz družine Kovačič in Puntar za žive in pokojne župljane

P.S. V primeru, da so na isti dan oznanjenih več maš, mi mašujemo po treh namenih po ostalih namenih mašujejo duhovniki na Rakovniku.